

диненый-тъ си животъ; но тутакси той като че прѣдвидѣлъ освобожденіе-то си. Сторило му ся че папскы-тѣ прѣслѣдванія ще по-вдигнатъ Германскы-тѣ народы, и че войници-тѣ на евангеліе-то, като побѣдятъ не-пріатели-тѣ му, и ся събержатъ подъ стѣны-тѣ на Вартбургскж-тж кулж, ще освободятъ плѣнникъ-тъ ѝ. “Ако Папа-та,” рекль той, “посѣгне на всички които сж отъ стра-нж-тж ми, то ще настане силно вълненіе; и, колкото повече той ще ся мжчи да ны съсыпе, толкозь по-скоро ще видимъ него-въ-тъ и на свои-тѣ му гробъ-тъ! А колко-то за мене, . . . азъ ще ви бждж възвѣр-натъ. Богъ пробужда мнозина; и Той е Който подбужда народы-тѣ. Само нека вра-гове-тѣ ни ся завземжтъ съ дѣло-то ни, и ся помжчатъ да го смажжтъ въ ржцѣ-тѣ си, и то ще порасте отъ натискъ-тъ имъ, и излѣзе по-страшно отъ другъ пжтъ!”

Но болестъ свалила Лутера отъ онѣзи высочины, до които юначество-то и вѣ-ра-та му наврѣменѣ ся вѣскачвали. О-ще въ Вормсѣ когато былъ, той боледуваль много; а по-послѣ отъ затвореный-тъ му животъ здравіе-то му ся повредило още по-вече. Храна-та, коѣто му давали въ Варт-бургскж-тж кулж, не была никакъ за него-